μιὰ καντρίλλια. Βρίσκεσθε καλὰ ἐκεῖ μέσα ; Σᾶς παρακαλῶ, τοποθετηθῆτε ὅπως θέλετε μέσ' στὴ θήκη.... Δὲν μ' ἐνοχλεῖτε καθόλου...

Ἔξαφνα ὁ ἱπποτικώτατος Σμυσκὼφ εἶδε δυὸ ἀνθρώπους ποὺ τοὺς σκέπαζε τὸ σκοτάδι, νὰ περπατοῦν μπροστά του... Κύτταξε καλύτερα καὶ βεβαιώθηκε πὼς δὲν ἔβλεπε ὀπτασία... Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μάλιστα κρατοῦσαν στὰ χέρια τους καὶ μερικὰ πράγματα...

— Ἔχει γοῦστο νὰ εἶνε οἱ κλέφτες μας..., εἶπε. Κρατοῦν μάλιστα κάτι. Σίγουρα θὰ εἶνε τὰ ροῦχα μας.

Καὶ ὁ Σμυσκώφ, ἀποθέτοντας τὴ θήκη του μὲ τὸ π ὑτιμο περιεχόμενό της καταγῆς, ἄρχισε νὰ τρέχη πίσω ἀπ' τοὺς ἀγνώστους.

— Σταθῆτε ! φώναξε. Σταθῆτε ! Πιάστε τους !...

Οἱ ἄγνωστοι γύρισαν πίσω, εἶδαν ὅτι κάποιος τοὺς κατεδίωκε κ' ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Ἡ πριγκήπισσα, μέσα στὴ θήκη, ἄκουγε τρεχάματα καὶ κραυγές : «Σταθῆτε!... Σταθῆτε!...».

Ἔπειτα ὅλα σώπασαν...

Ἐπειδὴ ὁ Σμυσκὼφ εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν καταδίωξη, ἡ ὡραία ἔμεινε ἐπὶ ὥρα ξαπλωμένη, πλάϊ στὴν ὄχθη τοῦ νεροῦ, περμένοντάς τον μέσα στὴ θήκη... Σὲ κάποια στιγμή, οἱ συνάδελφοι τοῦ Σμυσκώφ, ὁ φλαουτίστας Ζουσκὼφ καὶ ὁ βιολιστὴς Ραζμακαϊκίν, πηγαίνοντας ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴ βίλλα τοῦ πρίγκηπος, πέρασαν ἀπὸ κεῖ. Μά, ἔξαφνα, σκόνταψαν ἀπάνω στὴ θήκη.

— Ἕνα κοντραμπάσσο! φώναξε ὁ Ζουσκὼφ ξαφνιασμένος. Σίγουρα θὰ εἶνε τὸ ὄργανο τοῦ φίλου μας Σμυσκώφ. Πῶς βρίσκεται ἐδῶ ;

— Ἀσφαλῶς κάτι θὰ τοῦ συνέβη, ἀπάντησε ὁ Ραζμακαϊκίν. Ἴσως νὰ μέθυσε καὶ τὸν ἔκλεψαν... Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε τὸ κοντραμπάσσο ἐδῶ... Πρέπει νὰ τὸ πάρουμε...

Ὁ Ζουσκὼφ φορτώθηκε τὴ θήκη στὸν ὦμο του καὶ οἱ δύο μουσικοὶ ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους....

— Διάβολε ! πολὺ βαρὺ εἶνε! μουρμούριζε ἀδιάκοπα ὁ φλαουτίστας. Δὲν θὰ δεχόμουν γιὰ τίποτε στὸν κόσμο νὰ παίζω ἕνα τέτοιο ὄργανο... Οὔφ !...

Μόλις ἔφτασαν στὴ βίλλα Μπιμπουλώφ, οἱ μουσικοὶ ἄφησαν τὴ θήκη στὴ συνηθισμένη θέσι της στὴν ὀρχήστρα καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ μπουφέ.

Ὁ μνηστὴρ τῆς νέας πριγκηπίσσης δοὺξ Βλαδίμηρος βρισκόταν στὴ μέση τῆς αἰθούσης καὶ μιλοῦσε γιὰ μουσικὴ μὲ τὸν κόμητα Σκαλικωφ.

— Στὴ Νεάπολι, κόμη, ἔλεγε ὁ δούξ, γνώρισα ἕνα βιολιστὴ ποὺ ἔκανε πραγματικῶς θαύματα... Θὰ τὸ πιστέψετε ὅτι, μ' ἕνα κοντραμπάσσο... ἕνα ἁπλὸ κοντραμπάσσο... ἔκανε τρίλλιες τόσο θεῖες, ὥστε σοῦ προξενοῦσε κατάπληξι;... Ἔπαιζε βάλς τοῦ Στράους.

— Μπᾶ ! ἔκανε ὁ βαρῶνος μὲ δυσπιστία. Δὲν εἶνε δυνατόν !

— Σᾶς βεβαιώνω ! Ἔπαιζε ἀκόμη καὶ τὴ ραψωδία τοῦ Λίστ ! Μοῦ ἔμαθε μάλιστα καὶ μένα νὰ παίζω τὴ ραψωδία αὐτή...

— Τὴ ραψωδία τοῦ Λίστ ;... Χμ !... Θ' ἀστειεύεσθε, δούξ...

— Δὲν τὸ πιστεύετε ; ἔκανε ὁ δοὺξ γελῶντας. Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως... Πᾶμε στὴν ὀρχήστρα...

Ὁ δοὺξ καὶ μνηστὴρ τῆς πριγκηπίσσης, καὶ ὁ κόμης, διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ὀρχήστρα... Μόλις ζύγωσαν στὸ κοντραμπάσσο ἄρχισαν νὰ λύνουν τὴ θήκη του... Καὶ τότε... Ὤ ! τότε !... Τὸ τί ἔγινε τότε δὲν περιγράφεται... Τρόμος !... Κατάπληξις !...

Γι' αὐτὸ ἂς ἀφήσουμε τὸν ἀναγνώστη νὰ συμπληρώση μὲ τὴ φαντασία του τὴ σκηνὴ αὐτὴ καὶ ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ Σμυσκώφ. Ὁ φτωχὸς μουσικός, ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ πιάση τοὺς κλέφτες του, ξαναγύρισε στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴ θήκη του μαζὺ μὲ τὸ πολύτιμο περιεχόμενό της... Μὰ δὲν βρῆκε τίποτα ἐκεῖ... Χαμένος, περίτρομος, ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ... Ἔτρεχε μπρός, γύριζε πίσω, τραβοῦσε ἀριστερά, δεξιά..., μὰ τίποτε... τίποτε...

— Εἶνε φρικτό ! σκεφτόταν τραβῶντας τὰ μαλλιά του καὶ νοιώθοντας τὸ κορμί του νὰ παγώνη... Ἡ πριγκήπισσα σίγουρα θὰ σκάση μέσα στὴ θήκη καὶ θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ δολοφόνος της.

Ὡς τὰ μεσάνυχτα, ὁ Σμυσκὼφ ἔτρεχε στοὺς δρόμους ἀναζητῶντας τὴ θήκη του. Στὸ τέλος, ἐξαντλημένος, κατάκοπος, γύρισε στὴ γεφυρούλα.

— Θὰ ψάξω τὸ πρωΐ ! σκέφτηκε.

Μὰ οὔτε τὰ ψαξίματα τῆς αὐγῆς ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα καὶ ὁ Σμυσκὼφ ἀποφάσισε νὰ περιμένη κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ὥς ὅτου νὰ νυχτώση...

— Θὰ τὴ βρῶ ! ψιθύριζε, βγάζοντας τὸ καπέλλο του καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά του. Ἔστω κι' ἕνα χρόνο ἂν ἀναγκαστῶ νὰ ψάχνω, θὰ τὴ βρῶ...

. . . . . .

Ὡς σήμερα ἀκόμα οἱ χωρικοὶ ποὺ ζοῦν στὰ μέρη ἐκεῖνα, βλέπουν πολλὲς φορὲς κάτω ἀπ' τὴ γεφυρούλα τὴ νύχτα ἕναν ἄνθρωπο γυμνὸ ποὺ φοράει ψηλὸ καπέλλο... Πολλὲς φορὲς μάλιστα τὸν ἀκοῦνε νὰ στενάζη θλιβερὰ καὶ νὰ ψιθυρίζη : «Θὰ τὴ βρῶ!... Θὰ τὴ βρῶ!...».

Εἶνε ὁ Σμυσκώφ !...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

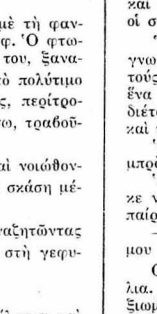

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἠρωϊσμὸς τῆς κυρίας Ντυφρενουᾶ. Μὲ τὸ τσεκοῦρι ἐναντίον τῶν Ἀλγερίνων πειρατῶν. Πῶς ἔσωσε τὸ πλοῖο μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευε. Ὁ ἀπότακτος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολεόντος καὶ οἱ ὑβρισταί του. Πῶς τοὺς ἔβαλε στὴ θέσι τους. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Τὸ ἀδαμαντοκόλλητο ρολόϊ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς γνωστότερες ποιήτριες τοῦ 18ου αἰῶνος, ἡ κυρία Ντυφρενουᾶ, ταξείδευε κάποτε στὴ Μεσόγειο, ὅταν ἔξαφνα τὸ πλοῖο της προσεβλήθη ἀπὸ Ἀλγερίνους πειρατάς. Τὸ πλήρωμα προσπάθησε ν' ἀμυνθῆ, οἱ πειραταὶ ὅμως ἦσαν περισσότεροι καὶ καλύτερα ὁπλισμένοι κ' ἔτσι ἡ νίκη ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος τους. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα μάλιστα οἱ πειραταὶ ἐπήδησαν στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου καὶ ἄρχισε ἄγριο μακελειό. Ἔξαφνα, μέσα στὴ φρικώδη αὐτὴ πάλη, ἕνας ναύτης πληγώθηκε βαρειὰ ἀπὸ ἕναν πειρατὴ κ' ἔπεσε μπρὸς στὴν κυρία Ντυφρενουᾶ. Ἡ ποιήτρια τότε, ἀντὶ νὰ τὰ χάση, ἄρπαξε τὸ τσεκοῦρι τοῦ πληγωμένου ναύτη καὶ ἄρχισε νὰ μάχεται μ' ἐξαιρετικὴ ἀνδρεία. Ἀμέσως τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ, βλέποντας τὸ παράδειγμά της, ἀναθάρρεψε καὶ ἀντεπετέθη μὲ τόση ὁρμὴ ἐναντίον τῶν πειρατῶν, ὥστε τοὺς ἀνάγκασε νὰ ὑποχωρήσουν, νὰ μποῦν στὰ καράβια τους καὶ νὰ τραποῦν σὲ ἄτακτο φυγή.

* * *

Στὰ 1816, ἕνας παληὸς ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχε τεθῆ σὲ ἀπόταξι, ὅπως ὅλοι οἱ ὁμόφρονές του, ἀπὸ τὸ νέο βασιλικὸ καθεστὼς τῆς Γαλλίας, ταξειδεύοντας μαζὺ μὲ τὴ γυναίκα του, στάθηκε σ' ἕνα πανδοχεῖο κοντὰ στὴ Λίλλη γιὰ νὰ περάση τὴ νύχτα του. Ἐκεῖ, κουρασμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, ἀποσύρθηκε μαζὺ μὲ τὴ σύζυγό του σ' ἕνα δωμάτιο καὶ παρεκάλεσε τὸν ξενοδόχο νὰ τοὺς σερβίρη τὸ δεῖπνο σ' αὐτό.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα μπῆκε — εἰσήλασε μᾶλλον — στὸ πανδοχεῖο μιὰ θορυβώδης συντροφιά, ἀποτελουμένη ἀπὸ πέντ' ἕξη νεαροὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι, ἀπὸ τὶς στολὲς ποὺ φοροῦσαν, ἐφαίνοντο ὅτι ἀνῆκαν σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ξενικὰ στρατεύματα ποὺ εἶχαν κατακλύσει τότε ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ Γαλλία.

Οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτοὶ ἐδήλωσαν στὸν ξενοδόχο πὼς ἦσαν πολὺ βιαστικοί, κ' ἐπειδὴ πεινοῦσαν φοβερά, τὸν διέταξαν νὰ τοὺς σερβίρη ἀμέσως. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πανδοχείου τοὺς εἶπε τότε ὅτι δὲν εἶχε ἕτοιμο τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον τὰ φαγητὰ ποὺ εἶχε παραγγείλει ὁ ταξειδιώτης ποὺ εἶχε φτάσει προηγουμένως.

— Καὶ ποιὸς εἶνε ὁ ταξειδιώτης αὐτός ; ρώτησε τότε κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς.

— Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ὁ ξενοδόχος. Ἦρθε λίγο πρὶν ἀπὸ σᾶς μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς...

— Τότε, εἶπε ὁ νεώτερος τῶν ἀξιωματικῶν, μπορεῖ ν' ἀρκεσθῆ σὲ μερικὲς πατάτες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔχει μπόλικες στὴν κουζίνα...

Καί, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ ξενοδόχου, ὁ ἀξιωματικὸς ἐπῆγε στὴν κουζίνα, ἐπῆρε τὰ φαγητὰ τοῦ ἀποτάκτου καὶ τῆς συζύγου του καὶ τὰ μετέφερε στὴν αἴθουσα τῆς τραπεζαρίας, ὅπου τὸν περίμεναν οἱ συνάδελφοί του.

Ὅλοι τότε ρίχτηκαν στὸ φαΐ, γελῶντας καὶ κοροϊδεύοντας τὸν ἄγνωστό τους ταξειδιώτη γιὰ τὸ πάθημά του. Κάποιος μάλιστα ἀπ' αὐτούς, γιὰ νὰ τὸν πειράξη ἀκόμα περισσότερο, ἔδωσε τὸ ρολόϊ του — ἕνα πολυτελέστατο ἀδαμαντοκόλλητο ρολόϊ — στὸ σερβιτόρο, καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸ πάη στὸν ταξειδιώτη, τοῦ ὁποίου εἶχαν φάγει τὸ δεῖπνο, καὶ νὰ τὸν παρακαλέση ἐκ μέρους των νὰ τὸ... βάλη στὴ σωστὴ ὥρα !

Ὁ σερβιτόρος ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Θέλοντας καὶ μή, ὅμως, μπρὸς στὶς ἀπειλὲς τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούση.

Ὁ ἀπότακτος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὰ πάντα, στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ ξεσπάση στὸν ὑπηρέτη. Κατώρθωσε ὅμως νὰ συγκρατηθῆ καί, παίρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ ρολόϊ, τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε νὰ πῆς στὸν κύριο ποὺ σ' ἔστειλε ὅτι θὰ τοῦ πῶ μόνος μου τὴν ὥρα, ὅταν φάω τὶς πατάτες μου.

Οἱ ἀξιωματικοί, ὅταν ἄκουσαν τὴν ἀπάντησι αὐτή, ἔσκασαν στὰ γέλια. Ἔξαφνα ὅμως εἶδαν στὴν πόρτα νὰ ἐμφανίζεται ὁ ἀπότακτος ἀξιωματικός, μὲ τὸ παράσημο τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς στὸ στῆθος. Στὸ ἕνα χέρι του κρατοῦσε τὸ ρολόϊ καὶ στὸ ἄλλο δυὸ πιστόλια. Προχώρησε ὥς τὴ μέση τῆς αἰθούσης καὶ εἶπε στοὺς ἀξιωματικούς :

— Ἔρχομαι, κύριοι, νὰ πληροφορήσω τὸν κάτοχο αὐτοῦ τοῦ ρολογιοῦ ὅτι ἔφτασε ἡ... ὥ ρ α ποὺ ἡ αὐθάδειά του θὰ τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἀξίζει. Θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος.

Κανένας ὅμως ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς δὲν ἀπάντησε. Ὅλοι τὰ εἶχαν χάσει καὶ ἐκύτταζαν σαστισμένοι τὸν ἀξιωματικό.

—Βλέπω, συνέχισε τότε ὁ ἀπότακτος, ὅτι ὁ ὑβριστής μου ἐφρόντισε νὰ τὸ σκάση ἐγκαίρως. Ἂν τυχὸν τὸν γνωρίζετε, σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ τοῦ μηνύσετε νὰ ἔλθη νὰ πάρη τὸ ρολόϊ του.

Καὶ ὁ ἀπότακτος, ἀφοῦ ἔγραψε σ' ἕνα χαρτὶ τὴ διεύθυνσί του, ἐχαιρέτισε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι τοὺς νεαροὺς αὐθάδεις καὶ γύρισε στὸ δωμάτιό του.

Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐτόλμησε νὰ πάη νὰ τοῦ ζητήση τὸ ἀδαμαντοκόλλητο ρολόϊ...